BESTSELLEROVÝ AUTOR KNIHY DVIER

SPOLOČENSTVO NEPOZNATEĽNÝCH PREDMETOV

GARETH BROWN

Lindeni

Spoločenstvo nepoznateľných predmetov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Gareth Brown

Spoločenstvo nepoznateľných predmetov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SPOLOČENSTVO NEPOZNATEĽNÝCH PREDMETOV

GARETH BROWN

SPOLOČENSTVO NEPOZNATEĽNÝCH PREDMETOV

Preložila Nina Weidlerová

Lindeni

Gareth Brown: The Society of Unknowable Objects
Copyright © Gareth Brown, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
Translation © Nina Weidlerová, 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5317-3
ISBN e-knihy 978-80-566-5335-7 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5336-4 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5334-0 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Pre May, z lásky ku knihám.
A pre predajcov kníh všade na svete, z rovnakého dôvodu.

OBSAH

Prológ
ATLAS STRATENÝCH VECÍ (2015)
11

Prvá časť:
DOBRODRUŽSTVO ELEKTRIZUJÚCEJ NOCI
19

Druhá časť:
NIČ NIE JE ZLATÉ NAVEKY
103

Tretia časť:
TOTO JE MÁGIA
215

Štvrtá časť:
RUŽE NA BELL STREET
295

Epilóg
FRANKOVO KNÍHKUPECTVO
357

POĎAKOVANIE
364

PROLÓG: ATLAS STRATENÝCH VECÍ (2015)

Imelda Sparksová sa opustená a vyčerpaná ocitla v nevadskej divočine, a nikdy sa necítila šťastnejšia.

Sadla si na skalu na okraji turistického chodníka, k nohám hodila tašku, ktorú mala prehodenú cez plece, a vytiahla fľašu s vodou. Večerné slnko vyzeralo ako sýtooranžová šmuha tesne nad obzorom a obloha nad púšťou v oblasti Veľkej panvy sa pomaly sfarbovala do odtieňov cukrovej vaty a broskýň. Nad rovnou hnedou zemou v diaľke sa ako stĺpy dymu stúpajúce z vyhasnutých táborákov dvíhali búrkové mraky a Imelda si pomyslela, že je to jeden z najkrajších pohľadov, aké sa jej kedy naskytli.

Pozrela sa dolu na strmo sa zvažujúci svah. Dno rokliny pokrývala kaluž tieňov, ktorá sa pomaly dvíhala smerom k nej. Čoskoro sa úplne zotmie a ona stratí akúkoľvek šancu nájsť to, čo sem prišla hľadať. Aj hodinová cesta naspäť k autu sa môže stať v takej tme zradnou.

„Hlupaňa," zamrmlala. Vložila fľašu s vodou späť do tašky a rukou prešla po kvete na plátennej chlopni, ktorý jej pred mnohými rokmi vyšila Magda. Imelda premýšľala, ako asi strávila svoj deň v Londýne. Pravdepodobne pracovala a večer sa venovala písaniu. Magda sa chcela stať spisovateľkou, čo zdanlivo vyžadovalo všetok jej čas a pozornosť. Imelda sa občas obávala, že Magda vo svojom živote nenecháva žiaden priestor na priateľstvá alebo lásku, no

jej dcéra vždy vedela, čo chce, dokonca aj ako batoľa. Imelda sa usmiala pri spomienke, ako Magda v útlom veku dupala po dome a predstierala, že je dinosaurus, hoci ju Imelda už dávno poslala spať. Tá radostná spomienka sa rýchlo rozplynula, keď Imelda obrátila zrak do diaľky a uvidela, ako sa slnko pri dotyku s obzorom ponára do zeme.

„No tak, daj sa do toho," zamrmlala si popod nos.

Zo zadného vrecka nohavíc vytiahla kúsok papiera a rozložila ho, aby ho v zlato-ružovom svetle preskúmala. Bola to ručne kreslená mapa s čiarami načrtnutými čiernym atramentom, ktoré podrobne znázorňovali Imeldino okolie, a s načmáranou hviezdou v strede, ktorá označovala polohu stratenej veci – ako písmeno X vyznačujúce poklad na mape v nejakom dobrodružnom filme. Náčrt sa zmenil, odkedy sa naň Imelda pred pätnástimi minútami naposledy pozrela; obrázok na papieri sa v skutočnosti menil neustále, pretože nešlo o obyčajnú mapu. Imelda držala v ruke *Atlas stratených vecí*, sprievodcu stratenými magickými artefaktmi.

Atlas už zaviedol Imeldu na cestu po Európe. Ošúchanú zlatú mincu našla v malom bavorskom múzeu, kríž zasa v preplnenom obchode so starožitnosťami v rímskej štvrti Trastevere, a modrý karafiát, ktorý Imelda získala iba pred niekoľkými dňami, objavila v klopni starého pestovateľa cibuliek pracujúceho na tulipánových poliach východne od Amsterdamu. Keď sa jej podarilo dostať kvet – čo si vyžadovalo mierne prehováranie a štedrý finančný dar starcovi –, *Atlas* jej ukázal, že ďalšia stratená vec sa nachádza v nevadskej púšti v Spojených štátoch. Na amsterdamskom letisku Schiphol nasadla do lietadla, po príchode do Las Vegas si na letisku prenajala auto, a potom sa štyri hodiny viezla divočinou na sever po diaľnici číslo 93, než odbočila na horskú cestu smerom na západ.

Keď teraz Imelda v šere končiaceho sa dňa uprene hľadela na *Atlas*, zrak sa jej od únavy zahmlieval. Krk mala stuhnutý z hodín strávených za volantom a kolená i kríže jej bolestivo pulzovali, čo jej sťažovalo kráčanie.

Potriasla hlavou, aby sa jej vyjasnil zrak, a zamerala sa na *Atlas*. Stratená vec bola nablízku, možno len pár krokov od miesta, kde sedela. Ak by ju našla rýchlo, mohla by sa vrátiť k autu ešte predtým, než sa úplne zotmie. Zavrela oči a predstavila si, ako trávi pár nocí v luxuse nejakého drahého hotela v Las Vegas, s penovým kúpeľom a podnosom plným hotelového jedla.

„To by bolo príjemné," zamrmlala sama pre seba.

Uvedomovala si, ako unavene sa cíti – nielen z hodiny chôdze na svojich šesťdesiatročných nohách, ale aj z troch mesiacov cestovania a dobrodružstiev. Ako dcéra bohatých (hoci často neprítomných a občas problematických) rodičov viedla Imelda vždy pohodlný život. V dospelosti sa z nej stala umelkyňa, ktorá maľovala krajinky a portréty, a hoci zaznamenala iba pomerne nepatrný úspech, vďaka dedičstvu si nažívala dobre. Keď prišla na svet Magda – nečakane, v Imeldiných tridsiatich piatich rokoch –, zamerala všetku energiu na to, aby sa pre svoje dieťa stala takým rodičom, akého sama nikdy nemala: bola prítomná, pozorná a láskavá. No odkedy Magda dospela, čoraz častejšie sa stávalo, že Imelda mala pre seba tak veľa času, až nevedela, ako s ním naložiť. Práve preto ju pred troma mesiacmi tak nadchla myšlienka vydať sa sama na veľké dobrodružstvo, na honbu za stratenými vecami.

A veruže to dobrodružstvo *bolo*, a ešte aké úspešné. K Frankovi sa vráti s predmetmi, ktoré rozšíria zbierku Spoločenstva. Pevne dúfala, že medzi nimi bude aj ten, čo sa ukrýva niekde na tejto turistickej trase.

„Ak sa odtiaľto niekedy pohneš," zamrmlala. „Namiesto toho, aby si tu sedela a snívala s otvorenými očami."

Ešte raz preskúmala *Atlas* a zistila, že práve sedí priamo nad stratenou vecou.

„To predsa nedáva zmysel," zašomrala zmätene a otáčala papier v nádeji, že iba zle videla (čo sa pri mape, ktorá sa neustále menila, mohlo jednoducho stať). Postavila sa a zvrtla sa na päte, aby sa skúmavo rozhliadla po svahu, skalách a holej zemi, ktorá ju

obklopovala – všetko bolo teraz ponorené do jemného, bezfarebného svetla. „Bolo to priamo tu."

Padajúca tma predstavovala hrozbu, ktorú sa Imelda snažila úpenlivo ignorovať, ale husté tiene sa zbiehali v zákutiach ako divoká zver, pripravené vyskočiť hneď, len čo zapadne slnko. Dochádzal jej čas.

Frustrovane si vydýchla, nevšímala si zapadajúce slnko a snažila sa zorientovať v *Atlase*, no stratená vec sa opäť presunula – teraz sa objavila vpravo, kúsok za ňou. Žeby bola v potoku? Alebo sa vznášala vo víre teplého vzduchu? Ako sa vôbec mohla hýbať? Povzdychla si a kopla do malého kameňa, ktorý vyletel do vzduchu, potom opäť dopadol na zem a poskakoval po svahu dolu až do rokliny.

„Na toto nemám čas," vyhlásila smerom k nebesiam.

Pozrela hore na svah, očami skúmala okolie, hľadala odpovede alebo inšpiráciu, no videla len ďalšie kamene, kríky a balvany. A…

Niekto ťa sleduje!

Imelda od prekvapenia zalapala po dychu a ruka jej vystrelila k hrudi, v ktorej sa jej rozbúšilo srdce, akoby predvádzalo improvizované bubenícke číslo. Zo svahu, iba kúsok nad turistickým chodníkom, ju pozoroval akýsi neznámy muž.

Čo to má znamenať?

Muž sa vôbec nehýbal, čupel v podrepe s rukami okolo kolien, ale tvárou bol otočený k Imelde, a ona vycítila – *vedela* –, že ju sleduje.

Bola si istá, že ju sledoval po celý čas, čo sedela na skale.

Imelde sa rozochvela pokožka na temene hlavy, keď sa jej mysľou prehnala vlna výstrah a znepokojenia.

Prečo mi nedal najavo, že je tu? Kto robí niečo také?

Keď muž zistil, že si ho Imelda všimla, rýchlo vstal. Mal na sebe staré modré džínsy, hnedý voskovaný kabát prehodený cez károvanú flanelovú košeľu a tričko, na hlave vyblednutú modrú šiltovku. Chvíľu stál bez pohybu, golier kabáta mu povieval vo

vetre, ruky držal mierne od tela, akoby sa práve rozhodoval, čo teraz spraví.

Ako sa naňho Imelda dívala, pocítila nepríjemné napätie, ktoré si nevedela vysvetliť. Nebolo to len tým, že ju muž pozoroval; bolo v tom ešte niečo iné. Niečo, čo nevedela pomenovať, niečo, čo súviselo s tým, ako sa cítili jej oči a jej myseľ, keď sa naňho dívala. Jediné, k čomu to vedela prirovnať, bola morská choroba, ale to predsa nedávalo žiadny zmysel.

„Nič som nerobil," povedal muž odrazu, jeho hlas znel takmer ako kňučanie. „Nesledoval som ťa."

Áno, sledoval. Klameš. Len si otvoril ústa, a už klameš.

„To je v poriadku," odpovedala Imelda, dávajúc si pozor, aby jej hlas zostal neutrálny.

Zrak jej skĺzol k zemi a v mysli sa jej vynorila spomienka na stretnutie spred mnohých rokov, keď sa ako mladá žena ocitla sama v stanici metra v Londýne po dlhej noci strávenej v meste. V tú noc tam narazila na bezdomovca – najskôr pôsobil očarujúco, ako veselý opilec, ktorý si s Imeldou zažartoval. Ale potom, v jedinom šokujúcom okamihu, sa zmenil. Imelda si dodnes živo pamätá, ako sa jeho úsmev náhle premenil na agresívny úškrn, ako ju bez príčiny, bez toho, že by niečo urobila, z ničoho nič napadol v presvedčení, že má pri sebe peniaze. Očaril ju natoľko, že znížila ostražitosť, a potom ju zbil. Prestal až vtedy, keď náhly prúd vzduchu a škrípanie brzd oznámili príchod metra. Imelda nikdy nezabudla, aká zraniteľná a bezmocná sa v tú noc cítila, keď v slzách ležala na nástupišti a jej útočník utekal preč. Teraz, na lesnej ceste s týmto zvláštnym mužom – ktorý ju sledoval a vyvolával v nej príznaky morskej choroby – v pätách, sa v nej znovu ozval ten istý hrozný pocit zraniteľnosti a zamrazilo ju pri ňom až do špiku kostí.

Si tu sama, auto parkuje hodinu cesty odtiaľto a už je takmer tma. A na tom mužovi niečo nesedí. Do akej šlamastiky si sa to dostala, Imelda?

Muž opäť prehovoril: „Bol som tu skôr než ty."

Imelda prikývla a snažila sa pôsobiť pokojne a ústretovo, hoci jej telom prúdil adrenalín. „Áno," odpovedala mu. „Viem. Prepáč."

Muž troma nešikovnými krokmi zbehol dolu po svahu a zastavil sa len pár metrov od nej. Imelda ustúpila dozadu, snažiac sa odhadnúť jeho úmysly, zatiaľ čo na celom tele cítila nutkanie otočiť sa a utiecť.

Alebo skôr otočiť sa a odkrívať. V tvojom stave predsa nikam neutečieš. Nedokážeš mu utiecť, však že?

Spopod šiltovky bolo vidno mužovu dlhú a úzku tvár, opálenú a ošľahanú vetrom, akoby trávil veľa času vonku. Jeho tmavé oči neustále kmitali, nikde sa nezastavili a vyhýbali sa pohľadu na Imeldu. Domnievala sa, že je mladší než ona – mohol mať čerstvo po štyridsiatke –, no bolo ťažké odhadnúť jeho vek s určitosťou. Vlasy, ktoré mu trčali spopod šiltovky, mal hnedé, bez známok šedín, a líca mu pokrývalo strnisko. Na mužovi nebolo nič nezvyčajné, čo by ju malo znepokojovať – jeho črty by sa práveže dali považovať za objektívne príťažlivé.

A predsa…

Imelde naskočila husia koža pri pomyslení, že ju muž sledoval bez jej vedomia. Čo by bol urobil, ak by si ho nevšimla? A čo tu vôbec robí, sám v divočine na sklonku dňa?

„Nesledoval som ťa," zopakoval a na chvíľu sa im stretli pohľady, no muž rýchlo odvrátil zrak.

Má taký podozrivý výraz. Presne to je ono. Pôsobí podozrivo.

„Verím ti," zaklamala Imelda.

Muž sklopil zrak k Imeldinej taške, ktorá ležala na zemi ako napoly vyfučaná futbalová lopta. Potom prešiel pohľadom pomaly po celom jej tele a tváril sa pri tom nezaujato ako krajčír hodnotiaci šaty na modelke. Imeldu striaslo a jej myseľ sa zúrivo snažila prekonať zdrvujúci pocit nevoľnosti a pochopiť, čo presne ju tak znepokojovalo.

On má tú stratenú vec!

Odpoveď prišla odnikiaľ, no odrazu všetko do seba zapadalo. *Atlas* ju viedol k stratenej veci, ktorá sa nachádzala niekde nablízku, a muž tam celý čas bol. Musí ju mať, možno v jednom z vreciek. Práve tá vec jej musela spôsobovať nevoľnosť.

Lenže odpoveď priniesla ďalšie otázky, ďalšie dôvody na znepokojenie.

Čo je tá vec zač? Čo s ňou môže spraviť? A čo môže spraviť tebe, Imelda?

Imelda ustúpila opäť o krok dozadu, tentoraz obozretná pred neznámou stratenou vecou, ktorú držal tento čudný muž vo svojej moci. Chystala sa zodvihnúť tašku, zdvorilo sa rozlúčiť a vydať sa na cestu. No keď sa pohla, mužove oči sa zúžili – a tá jednoduchá zmena výrazu na ňu zapôsobila, ako keď tmavé mračná zakryjú slnko, a stačila na to, aby sa jej znepokojenie znásobilo. Až príliš sa podobala na zmenu, ktorú videla na tvári bezdomovca v metre spred toľkých rokov. Až príliš jej pripomínala okamih pred útokom.

Zase sa to deje!

Odrazu ju premohla panika, ktorú sa dovtedy snažila udržať na uzde, a všetka rozvaha ju opustila. Telo konalo za ňu: urobila dva unáhlené kroky dozadu smerom k taške. Kde však mala nájsť pevnú zem, jej noha našla iba prázdny priestor.

Dočerta!

Okamžite si uvedomila svoju chybu a vydala tlmený výkrik. Zrazu stratila rovnováhu a keďže nemala nič, čo by jej poskytlo oporu, zapotácala sa dozadu. Rukami kmitala okolo seba v snahe nájsť niečo, čoho by sa mohla zachytiť, zatiaľ čo *Atlas stratených vecí* jej vyletel z ruky a zatrepotal sa vo vetre ako vtáča pri pokuse vzlietnuť. Mužove oči a ústa sa rozšírili od prekvapenia. Vrhol sa dopredu práve vo chvíli, keď Imelda začala neodvratne padať, a natiahol k nej svoje hrubé špinavé prsty, akoby sa ju snažil zachytiť. Predstava, že sa jej dotkne, Imeldu znechucovala, hoci by to robil so zámerom pomôcť jej. Prstami letmo prešiel po jej oblečení, až sa napokon zachytil o kríž zavesený na retiazke – o ten kríž, ktorý

našla pred pár týždňami v Ríme. Imelda pocítila, ako sa jej retiazka pod váhou vlastného tela zarezáva do zátylku, a zmocnil sa jej náhly pocit úľavy a neviery zároveň. Hneď na to sa však ozvalo počuteľné „cvak", keď retiazka praskla, a Imelda sa začala rútiť dolu do tieňov skalnatého žľabu.

V mysli sa jej vynorila spomienka, ako naposledy letela pred mnohými rokmi spolu s Magdou, ktorá sa usmievala vo vzduchu po jej boku. Potom zátylkom hlavy narazila na balvan šesť metrov dolu pod svahom a v momente bola mŕtva.

V takom stave zostane takmer dva roky.

Prvá časť:

DOBRODRUŽSTVO ELEKTRIZUJÚCEJ NOCI

OBĽÚBENÉ MIESTO MAGDY SPARKSOVEJ (2025)

Obľúbené miesto Magdy Sparksovej sa nachádzalo na Bell Street číslo 114 v londýnskej štvrti Marylebone, v nenápadnom štvorposchodovom georgiánskom mestskom dome, ktorý sa zdal na pohľad rovnaký ako mnohé iné stavby na tej ulici.

Prízemie a dve nadzemné podlažia budovy zaberal antikvariát s názvom Kníhkupectvo na Bell Street. Steny kníhkupectva pokrývali od podlahy až po strop regály a tam, kde sa našlo voľné miesto, stáli na starých drevených podlahách vysoké knižnice. Knihy sa tlačili v každom možnom kúte – tvrdé väzby a ilustrované albumy, mäkké väzby so zažltnutými stranami a popraskanými chrbtami, dokonca sa tu našli aj staré komiksy, ktorých farby už vekom vybledli. Obchod pozostával viac z kníh než z tehál, a práve to sa Magde na ňom páčilo. Strávila v kníhkupectve nespočetné hodiny šťastnej samoty, nachádzala dávno zabudnuté romány, niekedy s ručne písanými poznámkami na okrajoch alebo na titulnej strane vyblednutým atramentom či ceruzkou od ľudí, ktorí už dávno nežili. No hoci toto kníhkupectvo milovala, nebolo dôvodom, prečo sa Bell Street číslo 14 stalo jej najmilším miestom na svete.

Najvyššie poschodie domu bolo prerobené na apartmán, kde majiteľ obchodu, Frank Simpson, býval prinajmenšom odvtedy, čo ho Magda poznala. Frank zastával v jej živote rolu otca, ktorého nikdy nepoznala. Magda bola podľa slov jej matky, Imeldy, krásnym

produktom úplne obyčajného, alkoholom opojeného romániku s neznámym cudzincom. Vychovávala ju výlučne – a celkom úspešne, myslela si Magda – matka, ktorá zbožňovala knihy, a tak už v ranom veku v Magde zasiala lásku k literatúre. Cez víkendy ju Imelda zvykla vziať na koláč do neďalekej kaviarne alebo na zmrzlinu do niektorého z rušných podnikov v centrálnej časti Londýna zvanej Covent Garden, kde spolu sledovali turistov, a potom zamierili do kníhkupectva, aby si obe pohľadali nové knihy. Franka tam vždy našli, ako upravuje regály alebo číta vo svojom kresle za starým písacím stolom, ktorý používal ako pult. Keď sa objavili Magda a jej matka, tvár sa mu vždy rozžiarila. Magdu prezýval Sparks, po anglicky iskrička, pre jej jasne červené vlasy. Niekedy si ju zvykol posadiť na koleno a pohojdať, alebo sa len s radosťou prizeral, ako behá po obchode a hľadá obrázkové knihy a komiksy.

„Kníhkupectvá nemajú byť tiché a ponuré!" vyhlásil Frank vždy, keď sa niektorý zo zákazníkov rozhorčoval alebo mračil nad Magdinou bujarosťou. „Toto nie je knižnica! Sme miesto príbehov a dobrodružstiev a deti majú robiť hluk, ak sa im chce!"

Magda s matkou občas chodili za Frankom do jeho bytu, kde jej núkal koláče alebo čokolády z kuchynskej skrinky, ktorú – so šibalským žmurknutím určeným len pre Magdu – nazýval Magdinou magickou komorou. V neskorších rokoch, keď Magda študovala právo na univerzite a bývala v študentskom internáte, navštevovala Franka každý týždeň. V pozadí im vždy hrala hudba z rádia, kým jedli, rozprávali sa o všetkom možnom alebo hrali stolové hry. Frank žil sám, ale jeho byt nikdy nepôsobil osamelo – bol útulný a pohostinný. Stolové lampy vrhali medovo zafarbené svetlo do všetkých kútov, mäkké kreslá pôsobili ako priateľské objatie, keď si do nich človek sadal, podkrovné okná poskytovali výhľad na strechy v štvrti Marylebone. Magda si pamätala, ako kedysi, ešte ako malé dievčatko, sedávala v tých oknách a pozorovala svet dolu, kde sa poschodové autobusy s jahodovo sfarbenými strechami lenivo presúvali po neďalekých uliciach. Vo Frankovom byte vzniklo

mnoho jej šťastných spomienok – či už v detstve alebo v dospelosti –, no ani *to* nebolo dôvodom, prečo sa práve Bell Street číslo 114 stalo jej najobľúbenejším miestom na svete.

Skrytý mimo dohľadu, bez akéhokoľvek vonkajšieho náznaku, že by existoval, sa pod Kníhkupectvom na Bell Street nachádzal suterén. Kedysi, v georgiánskej a viktoriánskej ére, v tomto priestore bývali sluhovia, ktorí tvrdo pracovali pre bohatých Londýnčanov obývajúcich horné poschodia. V prvej polovici 20. storočia sa prízemie budovy zmenilo na krajčírsky obchod a suterén sa stal skladom na látky, vlnu a zvyškový materiál. No keď sa z krajčírstva v polovici storočia stalo kníhkupectvo, suterén sa premenil na čosi celkom iné – a práve suterén na Bell Street číslo 114 bol najobľúbenejším miestom Magdy Sparksovej.

Medzi jeho stenami sa totiž ukrývalo neuveriteľné tajomstvo. Bolo to miesto plné záhad a mágie.

Na tomto mieste sa stretávalo Spoločenstvo nepoznateľných predmetov.